

30 **ΦΥΛΛ**

Այմանիալը շիրքէթ միւթէմինէ
մարիֆէթիլլէ Պաշտոտա գատար
ինչա օյունաճադ թիմուր եօյունուն

զոյութիւնը մը բարոյականը արուած կըլլայ այս աստիճան, ալ անկէ բան մը յուսալ և սպասելը խելագարութիւն է։ Անոր վախճանն է միայն կործանում, և այն կործանումինը շանները աղէկ կերպին տեսնել ու զոյներու, և ոչ թէ անոնց որոնք աչք ունին և չեն տեսներ և կոյրէ մը աւելի կոյր են։ Վասն զի շողորորթութեան մահացու ըմպելիով այնքան զինովցեալ են որ զգացողութիւնը ըսած բանը ամենեւին չկայ վրասին։ Այս բարոյականը մինչև որ արմատական կերպով չտուր, չմարտնչի և չկերտնորդուի, անկարելի է այս ժողովուրդը ապագայ չունենար։ ասկէ անգին ի գործ ածուած միջոցները ամենքն ալ կէս կէս բաներ են, և կը նմանին այն չբեղազարդ տունին որուն հիմերը աւազի և ջուրի վրայ դրուած են։ և զոր ուժգին հով մը մէկ վայրկեանի մէջ կրնայ գետնամած ընել։

Ջուրը և արեւը ինչ որ է բոյսերու համար, բարոյականը նոյն է մարդերուն, առանց ուռուցման և թերմութեան բան մը չկրնար ծիլ, ծաղիկը և արգասիք բերել, նոյնպէս առանց բարոյականի կենսաբար զօրութեան չկրնար մարդ մը ընտանիք մը և ժողովուրդ մը դարձնալ, աճել և օրինաւոր ընկերութիւն մը կազմել։ Երկու ակեր կան որոնք մեծ դեր մը կը խաղան մարդկութեան մէջ, և ուրկէ պէտք է բոլոր բարոյականը և երեխաներու վրայ իր անջնջ տպաւորութիւնը ընէ։ Ասոնցմէ մէկն է բնական յարկը և մէկորդը դարձեալ ներուի մեղ ըսել որ այս երկուքն ալ կը պակսի մեզի, այսինքն ըսել կ'ուզենք երկուքն դեռ այն վիճակին մէջ չեն որով կարենան բարոյական ուղիղ և անսայթաք կրթութիւն մը տալ ժողովուրդին գաւազներուն։ Ընտանի յարկերուն չորսին երեք կամ երկուք ու կէս մասը, — այսպէս բնեք գաղափար մը տալու համար — բոլորովին զուրկ են մեր հասկըցած բարոյականը մասնակներու տալէ, բարոյական մը որով միայն և եթ կրնանք տեսնել կորույթի սիրտը, աննկուն հոգիներ, իբրեւ զանգիւնք և կշռող անկեհեր դուրսեր։ Մայրերը մեծ մասով սոգեմ և անտեղեակ են իրենց պաշտօնին, շատ տեղ կաթը անգամ չեն ուզեր տալ իրենց մանուկներու, մինչդեռ ժան ժաղ՝ Ռուսո կ'ընէ թէ բնութիւնը անոր համար ծիլածքն արեւն է մայրերու, որպէս զի անոնք կաթ տան իրենց մանուկներուն, եթէ այս պարտքը էրկներու իշխար, աւերադէր այն ատեն այդ ստիւնները մայրերու կուրծքին վրայ, ու Ուստի երբ մայրերը իրենց նախնական այս սուրբ պարտաւորութենէ կը խուսեն միշտ դայակներու և օտարոտի կնիկներու յանձնելով իրենց որդւոց ինտմբը, ալ կրնայ հասկնալ թէ ատոր յարուակից և անմիակաւն միւս պարտքեր։ Ինչ ինչպէս և ինչ ուղղութեամբ կը գործադրեն։

Ասոր համար է որ շատ տեղեր նամանաւանդ լատինական կաթնածանցիկը Հայ տղաքները առողջ կազմուած մը չունին ամենեւին, և անանկ մէկ թիւր և արուած կրթութիւն մը տաւած են, որոնց մէջ խիստ հազուադէպու բան է գտնել մէկը, որ կատարեալապէս ունենայ արիւնթիւն, կորով, վեհանախութիւն և պատիւ։ Ասոնց մեծագոյն մասը կենդանի մեռեալներ են, երկչուտ, կոտակած, նկուռ, թուրակ, անողորմ, անկարծիք և բոլորովին անպիտան։ Այս վիճակին պատճառը հեռու տեղ փնտռել չուզել, ասանկ մայրերէ ի հարկէ ասանկ զաւակներ պիտի ելին, և ժան ժաղ՝ Ռուսո իսկ կ'ընէ թէ «մարդս ի բնէ լուս կը ծնի, զայն գէշ, լկտի և անպիտան ընտրը, իր շուրջը գտնուած հանգամանքները,

պարագաները և իրենք են»։ Եւ եթէ հիմակուան սուտ և մոլոր կրթութիւնը այսպէս շարունակուի, արդիւնքը միեւնոյն պիտի ըլլայ։ Կարեւոր տարակոյտ չվերցնելու, Բարոյականի երկրորդ յարկն է ըսինքն դպրոցը, բայց ներուի մեղ զրուցել, որ հիմակուան դպրոցները (խիստ քիչ բացառութեամբ) իրենց ծուլութեամբ, և սուտ կրթութեամբ վար չեն մնար առջինն այսինքն ընտանի յարկէն։ Այսօրուան դպրոցներէն զուրս կ'ենեն մեծագոյն մասամբ իմաստականք և անպիտաններ, որոնց մեծ մասը իրաւ է որ, երկին աստղերը կը չափեն, բնութիւնը սրբազան կ'ուզեն, վարդապետութիւններ և այլն հիմնել կ'ուզեն, մինչդեռ իրենց ամեն մէկ վիճակը բացայայտ կը ցուցնէ որ տա՛կաւին աւանդութիւնը բանք և մէկ տղայ յակ խոսք երկու էշերու չեն կրնար բաժնել։ Ասոնց մէջ անանկներ ալ կան որ պօս օտաւ՝ «պօս արեւթի» մը սերտեցուն և երկու տող բան սխալ կարգաւորուն պէս ինքզինքնին կ'ամպէթթին, հիւզիւն, Լիթերէն կայլն կարգը կը դասեն . . . Այս ամբիպի բաները, ինչպէս ըսինքն, դպրոցներէն կը ծագին, ինչու որ այս դպրոցներու մէջ օրը քսան անգամ ծրարել, երեսուն անգամ եղանակ, և վաթսուս անգամ տեսուել, վարժապետ և Բարոյականը կը փոխուի, այս մի գինի միոյ փոփոխուելիւնները իրենց հետ կը քաշեն, կը բերեն այլ ընդ այլը դառն հետեւանքներ, ամբարտաւանութիւն, ինքնահաւանութիւն և ասոր պէս մահացու մեղքեր, և ահա ասոր համար է որ այն դպրոցներու մէջ ոչ ուղղութիւն կը մնայ կայուն, ոչ նպատակ միանել, ոչ ճաշակ նուրբ և ոչ համոզում անողորմող։ Երբեք կը տեսնուի որ ուսանող մը դպրոցին մէջ լաւ բան մը կ'ընէ, անմիջապէս փաղաքուշ վարժապետներ զանկա կը ծափահարեն, կը դուրսն, կը շողմեն, փոխանակ պարզ կերպով «պարտք ըրիք, աշխատէ որ աւելի աղէկը ընեն» ըսելով։ Տղան այս ծափը, գովեստը և շուրջովինը տեսնելու պէս, ամեն դուրսութիւնը տեսնելու պէս, ամեն բան կը ծրարէ մէկդի կը դնէ և «ալ բան մը սորվելու պէտք չունիմ» կ'ընէ, Երկրորդ օրը կ'ենէ վարձական և անկզբունք լրագրի մը մէջ «ես հայերուն Պայքըն եմ, գրասէր Ատոմն ալ Լիթերէն է, մեզի անկը բէք» կ'ընէ ու կ'սկսի գրել . . . Վարժապետներու այս անխոհեմութիւնը մեծ դեր կատարած է հիմակուան իմաստականութեան մէջ։ Բայց կրնայ հարցուիլ կամ խնդրոյ նիւթ ըլլալ թէ՛ հիմակուան վարժապետներու մեծ մասը այս նուրբական պաշտօնին տրժանիքն են, կամ թէ՛ Հայ ժողովուրդը արժանաւոր վարժապետներ ունենալու վաճաքը կը տածէ՝ իր օրովն մէջ և կամ թէ անոնց պէտք եղած յարգանքը ու պատիւը կ'ընէ։ Ահա ինքզինքն մեծ և քննելու կողմէ հոս է։ Մենք և ոչ տեղ մը տեսած չենք որ արժանաւոր և պատուաւոր վարժապետները իրենց վայելուց տեղը և քաջալերը ստանան մեր ընկերութեան մէջ, ասկէ է որ անոնք բոլորովին յուսահատ կը թուուին այս անպարէզը ու կը քաշուին, և անոնց տեղ կ'անցնին վանքէ փախած կնամորդի սարկաւազներ, զինքնուրէն և զբոսաւորներ ձանձրացած պարագորդներ և ծոյլեր։ Ուստի քանի որ մեծ մասով մեր դպրոցները մարդ Խաչէր Լընքուր և Կարեւորութիւն վայրեր կը նկատուուին և այնպէս կ'ընթանան, ալ հրաշքի կը կարօտի անոնցմէ օրինաւոր արդիւնք սպասել։ Երբ որ ծնողը անոնց վրայ անհոգ կը մնայ, ետքը ամենեւին տրանջալու իրաւունք չունին, և երբ իրենց որդիքը անպիտան և իմաստակ տեսնեն,

պէտք է իբրեւ իրենց մեղքը ու խաչը անձայն կը կրեն, քանի որ ուղղակի իրենք են պատճառ եղած իրենց անհոգ ու խաչը անոնց ողորմելի վիճակին։ Աստի մը կը յիշեմ, Պ. Փանոսեան կարծիք մը յայտնէր էր ըսելով թէ՛ «այս տեսակ դպրոցներ ունենալու տեղ ամենեւին չուենանք հազար անգամ աղէկ է, և դոնէ սա օգուտը կրնայ ունենալ որ ժողովուրդի զաւակները կ'երթան իրենց գլխուն ճարը կը նային, և վատակարբ բանի մը աշխատելով գոնէ քիչ շատ իրենց ապագան կը չինեն»։ Այս մասին ես ալ համամիտ եմ Պ. Փանոսեանի, վասն զի կը տեսնեմ որ երկու չարեաց փոքրագոյնը անկալ է և սակ պէտք է ընտրել։

Այս աշխարհին մէջ պարտք և իրաւունքը իրարու զուգընթացիք են, և առանց մէկին միւսը չկրնար գոյ ըլլալ, ինչպէս որ առանց ուսուցում և խմելու առանց մարդ չկրնար ապրիլ։ Ուստի ժողովուրդը չկրնար անկէ աւելի բարեկարգ և օրինաւոր դպրոցներ ունենալու երա՛նդ պահանջել, քանի որ դէպի այն իր պարտքերը չ'անշնար և չկատարէր։ Ժողովուրդը չկրնար ոչ ուղիղ և բարեւոր ներկայ և ոչ ալ ապահով ապագայի մը յոյժ ունենալ, քանի որ իր ձախող ընթացքը աշխարհուս առջէ է, և քանի որ ոչ իր բարեկամը կը ճանչէ և ոչ իր թշնամին, Ամեն փորձ, ամեն իրողութիւն, ամեն երևոյթ և վերապէս ամեն բան այսքան ատենէ ի վեր, անկեղծ ցուցնեն որ «Թէր» ճանաչել էֆքեար» վատանուն և ճիշդութիւն թերթը անոր հարուածներ և աղէտներ բերաւ մեր նշեհէ և խեղճ ժողովուրդին, բայց այս ամենով հանդերձ տակաւին մենք մեր առած դառն դասերէ չուշաբերեցանք և դայակաւորութեան քաղ մէջ տեղէն չկերցուցինք։

Տակաւին ամենքին ալ կ'աղնկալենք որ դժոխքը պտուղ բերէ, և գայլը ոչխարներու պահապան ըլլայ, Եղական տրամաբանութիւն մ'է ասի, զոր բուժելու համար չինք գիտել թէ ինչ անդամադերն ինչոյ մը կը գտնուի, եթէ ոչ մամուլը, ՌՏ, մամուլը եթէ ոչ հաւաքաբար, գոնէ անոր ամենեւնի պատուաւոր և ազատ ներկայ։ Երբեք ինքնենք երկուքն «Մանգու» մէկ էֆքեար» և Մէճմուսը հասկատու և հասարակաց արեւարարութիւն մըն էր փար առին, և մեզի շատ կանուխ զգացողցին թէ՛ ինչպիսի թունաւոր և նենգաղէտ օձ մը կը սնուցանենք իբրեւ աշակերտ մեր ծոցին մէջ։ Բայց մենք ի փոխադարձ ասոր «Մանգու» էֆքեարը հարածեցինք, կշտաճեցինք, թուք ու մար բրինք, Ձենք ցաւիք, չենք դարմանար վասն զի նոր բաներ չեն մեր տեսածները, և մեր պատմութիւնը լի է այս տեսակ դէպքերով։ Եթէ ցաւելու կէտ մը կայ այն է որ, եթէ այս դէպքերը այսպէս շարունակեն մէկ օր, որ շատ հեռու չէ, կորստեան գուրը պիտի լինանք քաշելով մեզի հետ միասին անե՛քներ, տխուր հաւաքանքներ և լացեր։ Ներուի մեղ որ ականալ ինքիւն չեղանք, և ամենաւոր պարտք մը կատարելու ամենալի ընդհանուր վրայ դարձան մեր հայեցումքը։ Կըսենք, «Մէճմուսը Հալապի» կարեւոր ծառայութիւն մը ըրաւ այս նահապետականութեան, անոր թուանաւոր ինչամիկ նկարագրելով և պարզ կերպիւ ցուցնելով զոյն ժողովուրդին։ Կը միջիթարուինք տեսնելով որ վատ, կեղծաւոր և խաչատառակ գրկներու քով, գոնէ կը գտնուին գեւազգայուն, և կորովի գրկներ, որոնք կը հարուածեն, կը ձաղկեն միշտ վատութիւնը, միտութիւնը և մատնութիւնը։ Փախուց մը ունինք և զայն հոս հրապարա-

կաւ կը յայտնենք։ Ինչպէս մենք ուրիշ բարեկամներ ալ կը փափաքին որ «Մէճմուսը Հալապի» վերջի գրուածները ի մասին հաստատակաւ ու վարձկան իրչանամոյն այսինքն «Թէր» ճանաչել էֆքեար» Հայերէն լեզուի վերածուին և շատ տպուին, որպէս զի ամեն Հայ տեսնէ և զգայ թէ՛ ինչեր կըլլան և ինչեր պիտի ըլլան եթէ տալ կուին այս կոյր վատահոթիւնը և անտարբերութիւնը շարունակուի մեր մէջ։ Ամեն Հայ քանիէ և իմանայ որ «Մէճմուսը Հալապի» ծառայութիւնը սովորական բան մը չէ այս մասին, և թէ ամեն Հայ պարտաւոր է երախտապարտ մնալ անոր։ Այս համոզումը ունինք մենք և եթէ չենք սխալի դուք ևս մեր այս համոզումը անցեալները ձեր «Մանգու» մէջ ծանուցէր էինք։ Ճշմարիտ Հայ մը և ժողովուրդին ճշմարիտ բարեկամ մը չկրնար տարբար խորհիլ այս մասին, ուստի մենք այնպէս կը նկատենք որ այսքան ինչ խօսելով կարող եղանք մեր իզմիլցի բարեկամներու զգացմանց աղէկ գէշ թարգման ըլլալ, և միևնոյն միջոցին մեր պարտքն ալ կատարել։

Պ. ԲԵՔԵՆ

ՆԵՎ ԻՅԷ

ԻՐԻ ԿԻՉՁՏԷՆ ԱՆԻՂ ՊԻՐ
ՓՕՍԹԱՆ ՆԱԶԸՐԸ

Ինկիլթէրանն բոսթան նէղարէթի կիպի միւհիմ մէ միւշքիւլ պիւր մէմուրիյէթ ամա պիւր զաթըն իւհտէսինէ թէվտի խոթիմէսի թէհաճ. ճիւղէ շայան տըր։ Ամալըգ ֆիւհազիգա պիւրիւք պիւր ֆէլաքէթ տըր, լաքին պու զաթըն ֆէթաւնէթի վէ էհիլէթի տախի պէօրիւք տըր։ Պու աճայիպ զաթ հարէս ինկիլթէրա բոսթան նազըրը օլան Մ. Յօսէթ տըր։ Մ. Յօսէթ քէնտի պաշընա կէլիշ օլան ֆէլաքէթ տէն մաղուպ օլարագ մէյեուս վէ մէթիուր օլաճագ եէրտէ, հէր կիւհիլէ գարը ճէսարէթիէ ճէնք. լէշմիշ, վէ աղիմ մէսուլիյէթ տալէթ տիւն մէմուրիյէթիւք պաշընա կէշմիշ տըր։ Եվիլյա Քէյմպիւր տար իւլ ֆիւնուհուհուս միւտէրիսիւք իթմիշ, սօնկրա ինկիլթէրա միլլէթ մէճիլիսինէ ազա ինթիլիսիպ օլունմուշ, վէ չիմտի Մ. Կիտսթօնուհ ինհիլթէրա բոսթան նազըրը պուրիսինէ ճէյեթիւք վիլքէրա ազաքընա տախիլ օլմուշ տուր։

Մ. Յօսէթ ինկիլիդ տէվլէթի հէյեթիլի վիլքէլարնտա պուրունմուշ էն մէշնուր զաթլարտան պիւրիսի տըր։ Կէնճիլիսինէ Քէյմպիւր ճէհիլտէն պիւր թօք բաթլարտա սէպէպիլիէ իքի կօզիւհիւն նուրունու զայպ իթմիշ տըր։ Պէօյլէ պիւր ֆէլաքէթ պիւր չօք քիմիլէրի միլլէթ ու մէյէքէթ միւթէլիլի պիւրիւք մէմուրիյէթիւք կիրմէք տէն մէն խտէպիլիւ, լաքին Մ. Յօսէթ պու ֆէլաքէթ տէն սօնկրա տախիլ օլ տէրէնէ պէօրիւք մէթանէթ ու զայրէթի մալիմաթ թաշիլիսինէ չալըշտըքի քէնտի արընտա էն աղիմ զաթլարտան պիւրի օլունմի սէրվէթի միլլէտէ, իւլումը իրաղիլէտէ, վէ իուսուսա թարիլիսինէ վէ էսէպիլիսինէ մէհարէթ քէնտի ճէր քէնտի մուհապպէթ վէ ըլիսիլիսինէ գաղանմըշ տըր։ Մ. Յօսէթին քէնտիէ ետրում իտէն պիւր չօք առաքը ասթիլարը վար տըր, իուսուսա իւլ ու մարիֆէթ տէ վէ էսէպիլիսինէ իլէրիլիլ օլուն զայիլ նազիւք վէ լաթիֆ պիւր զէվիլիսինէ վար տըր։

Մ. Յօսէթ բոսթան նէղարէթիսինէ նապ ու թայիլի օլունտուգտան սօնկրա պէօրիւք տըրիլիլ ու ֆէթանէթի մէթիլիլի տըր։ Ինկիլթէրա տախիլէ պիւր բոսթան նազըրը հիւքիւքիլիսին օլ տայիլիսինէ

Մ. Յօսէթին ինչու իթմիլի գատար պիւրիւք վէ միւթիս իւլաճաթ ինչու իթմիլի տըր։

Պու մէշնուր զաթ պիւր տէֆա իւլ հիւլ նէֆէր գատար ամալարա իւլ թապէն պիւր նուլթ իրաւ իթմիշ, վէ ՉՅ ետրնտա իքէն քէնտի պաշընա կէլէն ֆէլաքէթիսինէ պաշա իլէ չէօյլէ տէմիշ տըր։ Պաշընա պու ֆէլաքէթ կէլիլիլ տէ, պու եէնի հալիմտէ նէ իլ իլէ մէշնուր օլունմալը պիւր վազըթ տիւլիսինէ իր միւտսիպ սայտըմ, Տօթլարըմտան չօզլար հէր տիւլիլ իլտէն չէլիլմէմի, վէ էվիմտէ օթլուրպ թասալիլիլ իլէ վազըթ կէլիլիլիլ թալիլիլ իտէրիլիլ, Լաքին պէօյլէ պիւր էօմ կէլիլիլ չօզ իլի պիւր չէ, օլմալըքըն թալիլիլ իթմէք իլիւն ուղուն վազըթ տիւլիլիլ մէյէ իլիւլում կէօթմէթիւք։

Պու էհիլիսին կէօթլիլիլ զայպ իթմէմիլի կիպի ետալմաղա գարար վէրտիւք, վէ գարարըմտա սապիթ գատէմ տուրտում, վազաւ իքի կէօթտէն ալիլ պիւր ատէմին ինչու իտէմէհէճէկի պիւր չօք իլիլիլ վար տըր։ Լաքին ամալարէն ինչու իտէպիլիլէքի իսպը իլիլիլ տախի վար տըր, հաթթա պիւր չօզ իլիլիլ ինչու իթմէհէ պէնտէն պէնտէն տալիլիլ ետալէ միւթիլիլ տըր օլան սալար թանըրմ, Պաշընա ֆէլաքէթ կէլմէլտէն էվիլէ պիւր չօք մէմուրիլիլ եէթիլիլէ հէլէսիւք վար իտիլ, լաքին սօնրա ինչու իտէպիլիլէքի իլիլիլ արգաւընտան տիւլիլիլ տիւլիլիլ տիւլիլ, վէ չիմտի պուրիսինտուղում մէմուրիլիլէթիսինէ էվիլէթի գատար սէֆա տուրտում։

Սիլիլի կիպի պէնիւք հալիմտէ պուրունան ամա տօթլար իլիլ տախի պիւրիսինէ մէսէրէթի վէ սաատէթ օլաճագ իլիլիլ վար տըր, էվիլիլիլ քի սիլաք օլ իլիլիլիլ պիւրիլիլ ինթիլիսիլ իտէհէք տէրէհէտէ ճէսարէթ վէ մէթանէթ պուրունտան, Կէօթլիլիլիլ նուրունու զայպ իթմէմիլիլ օլանտար տախիլ ամալարա իտէպիլիլէքի էն պիւրիլիլ ետրում սիլարը պաշլարտա միւթիլիլ օլմալըքըն ետալմաղա միւթիլիլ տըր գըլմաղ իտիլիլիլ պէնտէն էօլիլիլիլ պիւրիլիլիլ ճօլընտան ամա օլանտար, միւթիլիլ իսէ, քէնտի մաալարըն քէնտի էլիլիլիլ թէտարիլիլ իթմէլիլիլիլ էօլիլիլիլ, սօնկրա տախիլ օլունմուշ, վէ չիմտի Մ. Կիտսթօնուհ ինհիլթէրա բոսթան նազըրը պուրիսինէ ճէյեթիւք վիլքէրա ազաքընա տախիլ օլմուշ տուր։

(Աւերաբէլ)

Ա Ջ Դ

Ս. Եկեղեցւոյ Իւսկիւտար Իճա տիլէի վազֆէն Կարապետ Գալֆա փողոց 6 թիւ 506 կանգուն գետնէն (որ Ս. Եկեղեցւոյ մահիլի մնացած է) հինգ կանգուն երեսով և 22 կանգուն խորութեամբ (հրէից գերեզմանատան կողմէն) 110 կանգուն գետնին համար 880 դրշ. վճարող կայ։ Ուստի ո՛վ որ հարկերին հինգ ունի վճարել կուզէ, մինչև յառաջիկայ կրնայ 30 մայիս ի Թաղ. խորհրդարանու դիմել պարտի։ Այս առթիւ կը ծանուցուի Պաղոյ Զատարկութեան որ մնացած 396 կանգուն ևս մաս առ մաս և կամ ամբողջապէս պիտի ծախուի։

Մնած յարգանք
Ի դիմաց Թաղ. խորհրդոյ
Ատենադպիր Վ. Ատենապետի
Մ. Ա. Խաչատրեան Թ. Գրգիւրեան
23 Մայիս 1882
Պէշքիլաշ

